

Arrest

nr. 171 318 van 6 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 bij aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2016, om 15:30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. COENEGRACHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2010 werd de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ter kennis gebracht.

Op 24 juni 2016 werd de verzoekende partij de beslissing van 17 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing. De kennisgeving vermeldt als volgt: *“Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Behalve mits toestemming van de betrokkene, wordt slechts overgegaan tot gedwongen tenuitvoerlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn als bedoeld in artikel 39/57 §1, derde lid, die 10 bedraagt of na het UDN-verwerpingsarrest. Bij een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen. In het geval van deze beslissing is de termijn vijf dagen/10 dagen (schrappen wat niet past)”*.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van dezelfde wet stelt :

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet definieert de beslissing tot verwijdering als zijnde *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij betekend op 24 juni 2016, zodat krachtens artikel 39/57, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet haar beroepstermijn van vijf dagen begon te lopen de eerste dag daarop volgend, zijnde 25 juni 2016. Het betrof *in casu* ook reeds een tweede verwijderingsmaatregel, hetgeen de verzoekende partij niet in redelijkheid kan betwisten, waardoor de verkorte beroepstermijn van vijf dagen gold. De verzoekende partij diende ten laatste op 29 juni 2016, zijnde de laatste nuttige dag, haar verzoekschrift in te dienen. De op 4 juli 2016 ingestelde vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook buiten de termijn bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet ingediend.

Ter zitting gevraagd naar haar standpunt hieromtrent stelt de advocaat dat zij in haar contact met de verzoekende partij zich niet heeft geïnformeerd naar eerdere verwijderingsmaatregelen. Het feit dat zij een advocaat opvolgt in het dossier en dat alles zeer snel diende te gaan, is evenmin een reden om over de ontvankelijkheidsvoorwaarde heen te stappen, daar uit het administratief dossier blijkt dat zij reeds op 9 juni 2016 haar tussenkomst heeft gemeld per faxpost aan de verwerende partij. In zoverre zij verwijst naar de kennisgeving van het inreisverbod merkt de Raad op dat dit niet de *in casu* bestreden beslissing betreft, zodat zij hier niet dienstig kan naar verwijzen. De advocaat van de verzoekende partij kan worden geacht niet onwetend zijn van de beroepstermijn, daar zij ook in het verzoekschrift zelf heeft verwezen naar artikel 39/57, § 1, derde lid van vreemdelingenwet en deze bepaling vanaf een tweede verwijderingsmaatregel een verkorte beroepstermijn oplegt.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 13/2016 van 27 januari 2016 het volgende heeft gesteld:

“B.19.3. In de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermag de wetgever in korte termijnen te voorzien, die inherent zijn aan dat soort van procedure. Zulke termijnen kunnen voordelig zijn voor zowel de betrokken vreemdeling die snel een beslissing over zijn vordering verkrijgt als voor de overheid die een effectief terugkeerbeleid moet kunnen voeren. Dat geldt des te meer wanneer het gaat, zoals te dezen, om een vordering tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het Hof heeft in B.12 van zijn arrest nr. 1/2014 geoordeeld, dat wanneer de wetgever een snelle behandeling nastreeft, « dat doel zou kunnen worden bereikt door [...] de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten ».

(...)

B.19.6. Uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 februari 2014, S.J. t. België, leiden de verzoekende partijen af dat hoe dan ook een termijn van vijf dagen te kort zou zijn.

In dat arrest heeft het Europees Hof evenwel geen minimumtermijn bepaald, maar heeft het aanbevolen in een « voldoende » termijn (« un délai suffisant ») te voorzien (EHRM, 27 februari 2014, S.J. t. België, § 153).

B.19.7. Rekening houdend met het spoedeisende karakter dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kenmerkt, kunnen de termijnen van tien respectievelijk vijf dagen niet als onredelijk kort worden aangemerkt. Die termijnen zijn voldoende opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd.”

De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting elementen aan ter weerlegging van voormelde vaststelling of die aantonen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan overmacht.

De vordering is laattijdig en wordt bijgevolg verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP